

The background of the cover is a stylized illustration of the Golden Gate Bridge at sunset. The bridge's towers and cables are silhouetted against a vibrant sky of orange, yellow, and blue. Three birds are flying in the sky. In the foreground, three young spies are on a dark, rocky cliff. A girl in a green jacket and black pants is running towards the left, holding a small black device. A girl in a purple jacket and blue pants is leaning forward, reaching out to help a boy in a blue shirt and glasses who is crouching on the edge of the cliff. The overall mood is adventurous and dramatic.

JAMES PONTI

**WERELD
SPIONNEN**

GEEN BRUG TE VER

De *Sylvia Earle*, Noordzee

De zon was nog nauwelijks opgekomen en dus bewogen de in het zwart geklede kapers zich met militaire precisie zo goed als onzichtbaar over het dek van het onderzoeksschip van de marine, de *Sylvia Earle*. Ze waren met zijn zevenen, hadden speciale antislipschoenen aan, met grip op het vochtige metalen oppervlak, en droegen een bivakmuts die hun identiteit verborgen hield en bescherming bood tegen de koude oceaanolucht. Aangezien bijna alle passagiers en bemanningsleden op het schip nog sliepen, konden de indringers zonder problemen de brug bestormen en de dienstdoende officier overvallen.

Er werd geen alarm geslagen.

Er werd geen wanhopige roep om hulp verzonden via de radio.

Dat betekende dat de enige hoop op redding voor de *Sylvia Earle* zich op een lager dek bevond, waar ze

nog maar half wakker en gapend, naar haar beste vriendin zocht. Zij bewoog zich nog absoluut niet precies en ze had een pyjama aan die comfortabel was, maar niet gemaakt voor actie: een felblauwe joggingbroek, een Ravenklauw-T-shirt en wollen sokken met tekenfilm-dolfijntjes erop. Volgens de passagierslijst heette ze Christina Diaz, maar dat was een valse identiteit die de Britse geheime dienst had geregeld. Voor haar collega-agenten van MI6 heette ze Brooklyn.

En ze was twaalf jaar.

Brooklyn was niet wakker geworden van de kapers, maar van het aanhoudende gesnurk van twee van haar hutgenoten. Ze deed een leeslampje boven haar bed aan om te kijken of haar vriendin Sydney er ook last van had, maar trof Sydneys slaappleats leeg aan. Eerst ging ze ervan uit dat haar collega-spion naar de wc verderop in de gang was, maar toen Sydney maar niet terugkwam en het snurken luider werd, besloot Brooklyn naar haar op zoek te gaan.

Zachtjes liet ze zich van het bovenste bed zakken, waarna ze de deur uit glipte, de gang op. Ze was op weg naar de keuken, of de 'kombuis', zoals ze die op een schip noemden, om te kijken of Sydney de vriezer misschien aan het plunderen was op zoek naar ijs, toen er een mannenstem door de luidspreker klonk. Dat was het eerste teken dat er iets mis was. Er zouden geen mannen op de *Sylvia Earle* moeten zijn. Het schip vervoerde zestien studenten, zeven bemanningsleden, drie wetenschappers en een documentairemaker tijdens deze reis van één week, die bedoeld was om meisjes te inspireren om te kiezen voor een carrière in de wetenschap.

Iedereen aan boord was een vrouw... tot nu toe.

Er was iemand onuitgenodigd op komen dagen.

‘Attentie! Attentie!’ De man had een licht Scandinavisch accent en klonk griezelig monotoon. ‘Het spijt me dat ik jullie wakker maak, maar we hebben het schip overgenomen. Iedereen moet onmiddellijk rustig en ordelijk naar het hoofddek komen. Als jullie onze instructies volgen zal niemand gewond raken. Als jullie niet gehoorzamen, zijn jullie zelf verantwoordelijk voor de gevolgen.’

Meteen was Brooklyn klaarwakker. Alert rende ze terug naar haar hut. MI6 had Sydney en haar speciaal op deze reis gestuurd om twee meisjes te beschermen: Judy Somersby, die een doelwit zou kunnen zijn omdat haar moeder een hooggeplaatst lid van het parlement was, en Alice Hawthorne, die, hoewel ze pas dertien was, officieel Lady Hawthorne was, dochter van de hertog van Covington. Ze was tweeëndertigste in lijn voor de troonopvolging en mochten er mensen zijn die dat niet wisten, dan lukte het haar altijd wel om het verrassend vaak ter sprake te brengen.

‘Opstaan!’ riep Brooklyn op bevelende toon nadat ze de deur had opengegoid. ‘Nu!’

De hut was stampvol: twee stapelbedden met een smalle ruimte ertussen van nauwelijks één schouderbreedte. Alice en Judy lagen op de onderste bedden en toen ze niet snel genoeg reageerden, boog Brooklyn zich naar voren, pakte bij allebei de dekens en trok ze weg, met een zwierig gebaar als van een goocheelaar.

‘Ik zei: opstaan!’

‘Pardon!’ riep Alice uit. ‘Zo mag je niet tegen me praten. Weet je wel dat –’

‘Wat?’ onderbrak Brooklyn haar. ‘Dat je tweeëntigste bent in lijn voor de troonopvolging? Als je niet naar me luistert is er een aardige kans dat iedereen vanaf drieëndertig en lager een plaatsje omhoogschuift.’

Judy, die nog steeds slaperig was, ging rechtop zitten en mompelde: ‘Wat is er toch aan de hand?’

‘Piraten hebben de boot overgenomen,’ zei Brooklyn. ‘Ik denk dat ze op jullie uit zijn.’

‘Piraten?’ Judy keek haar vol verwarring aan. ‘Met een houten been en papegaaien en zo?’

‘Ja, en een krokodil met een tikkende wekker in zijn buik,’ antwoordde Brooklyn sarcastisch. ‘Dit is geen sprookje. Dit zijn echte 21e-eeuwse criminelen op zee. En de grootste buit op deze boot zijn jullie twee.’

Er was tumult op de gang en ze hoorden een van de kapers schreeuwen dat iedereen naar het hoofddek moest gaan.

‘Is dit een of andere grap?’ vroeg Alice. ‘Want ik vind het helemaal niet grappig.’

‘Appelcider!’ flapte Brooklyn eruit.

‘Wat?’ vroeg Judy verbaasd.

‘Appelcider,’ herhaalde Brooklyn, hoewel het nu wat minder zeker klonk. ‘Dat is de code, toch? Hebben jullie ouders niks gezegd over “appelcider”?’

M16 had deze noodcode aan de ouders van beide meisjes doorgegeven met instructies dat als iemand dat woord gebruikte, ze de aanwijzingen van die persoon zonder aarzelen moesten volgen. Alice en Judy hadden het geen van beiden echt serieus genomen en hadden

toch in elk geval verwacht dat het van iemand zou komen die aan de leiding stond en een uniform aanhad. Niet van een twaalfjarig meisje in een Harry Potter-pyjama. Maar zij konden nou eenmaal niet weten dat het grootste geheim binnen de Britse geheime dienst misschien wel het bijzondere team was van vijf jonge agenten tussen de twaalf en vijftien jaar, die zichzelf de wereldspionnen noemden. Hun succes was grotendeels te danken aan het feit dat hun bestaan alleen al te bizar voor woorden leek. Niemand zag ze ooit aankomen. En ook al zagen ze het wel, wie zou het geloven?

‘Ja, maar...’ sputterde Alice tegen.

Op dat moment verscheen er een reusachtige man in de deuropening. Hij was zo groot dat zijn spieren spieren hadden. ‘Iedereen naar het hoofddek,’ snauwde hij, waarbij zijn gelige tanden te zien waren door de opening van zijn skimasker. ‘Geen tijd meer om make-up op te doen.’

Hij zag er gevaarlijk uit. Alice en Judy waren dan ook doodsbang, maar Brooklyn leek eerder... geïrriteerd.

‘Waar slaat dat nou weer op?’ vroeg ze.

Hij verwachtte alleen maar gegil en gejammer, dus verraste haar vraag hem. ‘Wat zeg je?’

‘Die opmerking over make-up,’ antwoordde ze. ‘Denk je dat we omdat we meisjes zijn alleen maar geven om uiterlijk? Was dat het? Dat is echt zo seksistisch.’

‘Ga naar boven, het dek op, nu!’ brulde hij. Om zijn bevel meer nadruk te geven stapte hij de hut binnen zodat hij nu boven het voeteneinde van de bedden uittorende.

En dat was precies waar Brooklyn hem wilde hebben.

Ze legde haar armen op de bovenste bedden om zichzelf schrap te zetten. Daarna zwiepte ze haar onderlichaam als een turnster aan een brug met gelijke leggers naar voren en voerde een perfecte dubbele trap tegen de onderkant van zijn kaak uit. Even gebeurde er niets – en toen stortte hij in elkaar.

Brooklyn wendde zich tot de meisjes. ‘Gaan jullie nog mee, of hoe zit het?’ vroeg ze. ‘Want er zijn er meer zoals hij en op het moment is er maar één zoals ik.’

Ze keken alle twee naar de kolos op de grond en vervolgens naar het slanke meisje dat hem had gevloerd. ‘We gaan met jou mee!’ zeiden ze in koor en ze krabbelden overeind.

‘Doe schoenen aan,’ zei Brooklyn en ze schoot zelf ook sneakers aan. ‘We gaan klimmen.’

‘Wat gaan we beklimmen?’ vroeg Alice paniekerig, maar Brooklyn was de deur al uit.

Het was één grote chaos op de gang. Het alarm loeide en de noodverlichting knipperde. Hun scheepsgezellen bewogen zich in de richting van de trap, terwijl Erik Engerd bleef praten door de luidspreker. Brooklyn negeerde alles en concentreerde zich op de tegenovergestelde richting, met Alice en Judy vlak achter haar. Ze bleef de hele tijd uitkijken naar Sydney, die bij het eerste teken van gevaar rechtstreeks naar hun hut had moeten komen. Brooklyn kon niet bedenken waar ze was en ze maakte zich zorgen.

‘Waar gaan we heen?’ wilde Alice weten.

‘Dat zeg ik niet hardop, want ik wil niet dat iemand

het hoort,' zei Brooklyn. 'Blijf gewoon bij me in de buurt.'

Ze draaide zich om en zag dat de kaper weer was bijgekomen en nu de hut uit kwam. Hij wreef over zijn pijnlijke kaak en keek de gang door, op zoek naar hen. Toen hij Brooklyn zag schoten zijn ogen vuur.

'Jij!' brulde hij. Als een monster in een film sloeg hij allerlei mensen opzij terwijl hij op ze afstormde. 'Jou moet ik hebben!'

'Sneller,' spoorde Brooklyn de anderen aan. 'We krijgen gezelschap.'

Ze haastten zich een ruimte in met een bordje VOCHTLAB en deden de metalen deur achter zich dicht. Het lab stond vol met vitrinetafels, scheikundige apparatuur en lage zoutwatertanks, waar de samples uit de zee in zaten die ze gedurende de week hadden bestudeerd. Brooklyn keek of er een slot op de deur zat, maar dat was niet zo.

'Wat moeten we doen?' vroeg Judy.

'Je verstoppen,' zei Brooklyn. 'Ik reken wel met hem af.'

'Hoe?' vroeg Alice.

'Dat weet ik nog niet,' antwoordde Brooklyn. Ze scande een tafel, op zoek naar iets waarmee ze de piraat kon afweren. 'We hebben een heleboel mogelijkheden doorgenomen toen we deze OP planden, maar specifieke ideeën over het uitschakelen van een gigantische kaper met een superslecht gebit zaten daar helaas niet bij.'

'“We”?' vroeg Alice verward.

'“OP”?' voegde Judy daaraan toe, net zo in de war.

Brooklyn negeerde hen en deed de lampen uit, zodat

het enige licht nu van de in de wand ingebouwde aquaria kwam. De ruimte zag er daardoor nevelig blauw uit en de lichte beweging van het water in de aquaria veroorzaakte overal spookachtige schaduwen.

Brooklyn bleef rondkijken tot ze de deur hoorde opengaan. Toen dook ze achter een tafel en probeerde doodstil te blijven. Ze hoopte dat ze het geluk hadden dat hij niet had gezien welke ruimte ze waren ingegaan.

‘Kom maar tevoorschijn, waar jullie ook zitten.’ Hij drukte op een knop en het tl-licht ging sissend aan. ‘Ik weet dat jullie hier zijn.’

Geen geluk, dus.

Hij wilde dat ze bang was, dus besloot Brooklyn dapper te zijn. Ze kwam achter de tafel vandaan en ging rechtop staan. Ondertussen hield ze haar rechterhand achter haar rug, zodat hij niet kon zien wat ze had gevonden.

‘Je had net geluk met die klap,’ zei hij en hij deed zijn skimasker af. ‘Omdat ik door die bivakmuts slecht zicht had. Dat gebeurt niet nog een keer.’

‘Trap,’ corrigeerde ze.

‘Wat?’

‘Je zei “klap”, maar het was een trap,’ zei ze. ‘Moeilijke taal is dit, hè? Wat spreek je normaal gesproken? Zweeds? Noors?’

De man gromde en Brooklyn besloot om te stoppen met over taal praten en vragen stellen. In plaats daarvan evalueerde ze de situatie, zoals ze bij haar training had geleerd. Hij was groot, maar zag er wat wankel uit. Nu zijn masker af was, zag ze zijn gezwollen kaak. Ze was er zeker van dat ze hem een hersenschudding had be-

zorgd. Dat was zijn zwakke punt. Ze was niet sterker, maar misschien wel slimmer.

‘Je zou moeten maken dat je wegkomt,’ stelde ze voor, nog steeds met haar hand achter haar rug. ‘Anders moet ik je weer pijn doen.’

‘Wat heb je daar?’ daagde hij haar uit. ‘Een of ander wapen?’

‘Veel beter.’ Ze haalde haar hand tevoorschijn en hield die in een vuist voor haar gezicht om hem te laten zien dat ze nu... een felgele rubberen handschoen droeg. Vlak voordat ze zich verstopte had ze die van de tafel gegrist. De onthulling was teatraal, maar niet echt intimiderend.

‘Een rubberen handschoen?’ Hij bulderde van het lachen. ‘Wat was je van plan? Als een braaf meisje de afwas doen?’

Teleurgesteld schudde ze haar hoofd. ‘En weer zo’n seksistische opmerking,’ zei ze. ‘Leer je het dan nooit?’

Hij kwam op haar af, maar ze greep bliksemsnel iets uit een vitrinetank en gooide dat naar hem toe. In een reflex ving hij het op voordat het zijn gezicht raakte en even glimlachte hij, in de veronderstelling dat hij haar zielige aanval had laten mislukken. Toen slaakte hij een kreet van pijn.

‘W-Wat?’ stamelde hij, in de war van wat er gebeurde.

‘Je voelt het al, hè?’ zei ze met een zelfverzekerde glimlach. ‘Dat is een *Toxopneustes pileolus*. Een ingewikkelde naam voor een zee-egel die iets heel vervelends met je lichaam doet.’

Hij keek naar het stekelige zeewezen in zijn hand.

Het was bolvormig, iets van tien centimeter breed, bedekt met een soort kleine roze bloemblaadjes. Hij liet het vallen, maar het was te laat. Zijn handpalm begon al op te zwellen.

‘Dat tintelen in je hand,’ ging ze verder, ‘komt door het vergif op de blaadjes. Dat zal snel in je bloedsomloop terechtkomen en dan begint de ellende pas echt.’

Hij keek haar angstig aan.

‘Eerst zal het gevoel in je vingers verdwijnen, en dan in je lippen,’ zei ze. ‘Is het eenmaal bij je tong, dan kun je niet meer om hulp roepen.’

Hij wilde iets zeggen, maar realiseerde zich dat hij zijn mond amper kon bewegen.

‘Dus zou je jezelf deze vraag moeten stellen,’ vervolgde Brooklyn. ‘Wil je ons blijven achtervolgen tot het vergif je hele lichaam overmeestert? Of wil je ons met rust laten en het tegengif innemen dat je leven zal redden? Het is je eigen keuze.’

Hij probeerde antwoord te geven, maar het enige wat hij eruit kreeg was: ‘Ehe-nif.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Sorry. Ik begrijp niet wat je zegt.’

‘Ehe-nif!’ smeekte hij.

‘Ik begrijp het nog steeds niet, maar ik vermoed dat het “tegensif” is,’ reageerde ze. ‘Dat zou de verstandige keuze zijn.’

Hij knikte enthousiast.

‘Dat ligt in de eerstehulpkast achter in de kast.’ Ze wees op een inloopvoorraadkast waar labmonsters en scheikundespullen lagen. ‘Het is een geel flesje waar “antitoxine” op staat.’

Hij strompelde erheen en ging naar binnen om het tegengif te zoeken. Hij was nog steeds aan het zoeken toen Brooklyn de deur achter hem dichtdeed en de grendel ervoor schoof. Hij beukte op de deur, maar kon niks doen om te ontsnappen. Hij riep om hulp, maar zijn gedempte smeekbedes waren volledig onverstaanbaar.

De anderen kwamen uit hun schuilplaats vandaan. ‘De eerstehulpkast is daar.’ Judy wees op een metalen deur met een rood kruis erop.

Brooklyn haalde haar schouders op. ‘Ja, maar daar kon ik hem niet in opsluiten.’

‘Dus nu laat je hem gewoon doodgaan?’ vroeg Alice vol ongelof.

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Brooklyn. Voorzichtig pakte ze het zeewezen op van de grond. ‘Dit soort zee-egels kan dodelijk zijn, maar deze is veel te klein. Het effect zou over een kwartiertje of zo voorbij moeten zijn. Dat zou je hebben geweten als je had opgelet bij de labsessie gisteren. Volgens mij was je toen alleen maar op zoek naar een plek waar je mobiel een teken van leven gaf, wat echt lachwekkend is aangezien we midden op de Noordzee zitten met nul komma nul telefoontorens in de buurt.’ Met zorg legde ze de zee-egel terug in de tank.

Alice keek haar nieuwsgierig aan. ‘Wie ben jij ook alweer?’

‘Ik ben het meisje aan wie je de afgelopen vijf dagen dat we een hut hebben gedeeld geen aandacht hebt besteed,’ antwoordde Brooklyn. Ze trok de rubberen handschoen uit en liet die op de tafel vallen. ‘Kom, we moeten verder.’

Ze nam ze mee naar een hoek van het lab, waar ze een luik opende boven een ladder naar het machinedek eronder.

‘Gaan we daar naar beneden?’ vroeg Judy.

‘Ja,’ zei Brooklyn. ‘We hebben de perfecte schuilplaats gevonden.’

‘Nu heb je het weer over “we”, zei Judy. ‘Wie zijn “we” en waarom hebben jullie plannen gemaakt?’

‘M16 kreeg informatie over een mogelijk gevaar voor zowel het parlement als de koninklijke familie,’ zei Brooklyn. ‘Ze gingen ervan uit dat er iets zou gebeuren in Londen, in Westminster of op Buckingham Palace, maar toen zag iemand dat jullie twee dit reisje gingen maken en werd besloten om voor de zekerheid een paar agenten aan boord te plaatsen.’

‘Jij bent een M16-agent?’ vroeg Alice ongelovig.

‘We gaan het niet hebben over wie of wat ik ben,’ zei Brooklyn. ‘We gaan gewoon deze ladder af, voordat er nog iemand door die deur komt.’

Eigenlijk waren er drie M16-agenten aan boord. Sydney en Brooklyn hadden de opdracht Alice en Judy te beschermen, en onder de bemanning van het schip zat een volwassen agent die de taak had het op te nemen tegen mogelijke kapers. Vanwege hun geheime status binnen de geheime dienst hadden Sydney en Brooklyn geen idee wie de agent was en de agent had geen idee dat Sydney en Brooklyn anders waren dan de andere slimme leerlingen die geïnteresseerd waren in zeebiologie.

‘Dit is goor,’ zei Alice toen ze onder aan de ladder kwamen. ‘Wat is dat voor stank?’

‘Die stank gaat je leven redden.’ Brooklyn moest haar stem verheffen om boven de generatoren uit te komen die het schip elektriciteit leverden. ‘Het is een mix van zeewater, diesel en smeerolie. We zijn in het binnenste van de boot, dat leidt naar de machinekamer van de hekschroef.’

‘Is dat ook iets wat ik heb gemist toen ik had moeten opletten?’ vroeg Judy met haar gebruikelijke hooghartige houding.

‘Nee,’ zei Brooklyn. ‘Niemand weet er iets van en daarom is het zo’n uitstekende schuilplek.’

Diep in het binnenste van het schip kwamen ze bij een ruimte propvol machines. Door het midden liep een gigantische metalen schacht die de machinekamer verbond met de schroef. Omdat het schip voor anker lag bewoog de schacht niet. Erboven was een platform dat groot genoeg was als schuilplaats voor beide meisjes.

‘Niemand vindt jullie daarboven,’ zei Brooklyn, wijzend op het platform. ‘Klim erop en wacht. Blijf daar totdat ik jullie kom halen, of iemand anders die “appellider” zegt.’

Alice snoof de vieze geur op en stond op het punt er iets over te zeggen, maar Brooklyn was haar voor.

‘En echt, als je ook maar ergens over klaagt, breng ik ze rechtstreeks naar jullie toe. Begrepen?’

Alice knikte. ‘Begrepen.’

‘Moet jij je niet ook verstoppen?’ vroeg Judy.

Brooklyn schudde haar hoofd. ‘Nee. Ik moet checken of er een noodsignaal is verstuurd. Jullie twee zijn hier veilig.’

Alice keek haar onderzoekend aan. ‘Dank je, eh..’ Haar stem stierf weg en het was duidelijk dat ze niet wist hoe Brooklyn heette.

‘Dat kun je niet menen,’ zei Brooklyn vol ongeloof. ‘We zitten vijf dagen samen in een piepkleine hut en je weet nog steeds niet hoe ik heet?’

‘Oké, ik snap het,’ zei Alice. ‘Ik ben een onmogelijk verwend nest. Maar dat wil ik graag goedmaken. Vertel me hoe je heet en dan vergeet ik het nooit meer, dat beloof ik. Nooit.’

Brooklyn stond op het punt om het te vertellen, maar ze veranderde van gedachten. ‘Eigenlijk is het beter als je het niet weet,’ zei ze. ‘Want als dit straks voorbij is en mensen vragen hoe jullie het hebben overleefd, kunnen jullie maar beter helemaal niks over mij zeggen.’

Sydney

In de drie jaar dat ze bij M16 zat, had Sydney al ondersteboven aan een klif gehangen, was ze door het ijs van een bevroren vijver gezakt, had ze bij verschillende gelegenheden haar wenkbrauwen verbrand en was ze over een snel rijdende Indonesische passagierstrein gerend met een zelf in elkaar geknutselde bom in haar handen. Eén keer was ze zelfs ontkomen aan de Albanese geheime politie door zich te verstoppen in een rioolbuis. Een rioolbuis die gebruikt werd.

Maar ondanks de moeilijke, gevaarlijke en vreselijk vies ruikende aspecten van het werk zat Sydney er het meest mee dat ze niemand erover kon vertellen. De treinen, wenkbrauwen en rioolbuizen moesten allemaal vertrouwelijk blijven. Alleen binnen het team was bekend wat ze hadden gedaan. Verder mocht niemand het weten.

Het was immers niet voor niets dat het eerste woord

van 'geheim agent' 'geheim' was.

En deze week op de *Sylvia Earle* was het helemaal frustrerend geweest om dat geheim te bewaren. Omringd door fantastische wetenschappers op wie ze indruk zou willen maken en een paar meisjes die vol van zichzelf waren en die ze graag een toontje lager zou willen laten zingen, mocht Sydney geen woord zeggen over de dingen die haar leven zo sensationeel maakten. In plaats daarvan vereiste haar baan dat ze zich anoniem op de achtergrond hield.

En dat had ze heel goed gedaan. Zo goed dat tijdens de hele kaping niemand behalve Brooklyn opmerkte dat zij er niet was. Ze was niet bij de meisjes die bijeengedreven waren op het hoofddek, en ze zat niet bij de paar meisjes die de indringers verstoep in de wasruimte ontdekten. Ze was nergens te bekennen, want terwijl de *Sylvia Earl* gebukt ging onder de kaperaanval, bevond Sydney zich onder water.

Twaalf meter diep, om precies te zijn.

Ze was tegen de regels in het schip af geglipt om te gaan duiken, in de hoop haar hoofd helder te krijgen. Er zat haar al weken iets dwars en ze kon haar vinger er niet op leggen wat het precies was. Ze had zich de laatste tijd niet goed gevoeld over haar rol binnen het team. En op momenten dat Sydney haar gedachten op orde moest krijgen, wendde ze zich instinctief altijd als eerste tot de zee.

Ze was in Australië vlak bij het strand opgegroeid en of het nu ging om surfen, zwemmen of duiken, ze voelde zich het meest thuis op of in het water. Ze was een gediplomeerd duikinstruenteur en had getraind bij

de elitaire duikschool van de Britse marine. Dat betekende dat ze alles wist: van redden op open zee tot dingen slopen onder water. Het betekende ook dat ze wist dat het dom was om midden in de nacht in je eentje te gaan duiken. Maar weten hoe dingen hoorden betekende voor Sydney niet altijd dat ze de dingen ook dééd zoals ze hoorden.

Volgens haar laatste evaluatie bij MI6 was ze ‘zo goed als allergisch voor het volgen van regels’. Toch was het ook voor haar uitzonderlijk om zó veel regels tegelijkertijd te breken. Op het moment waren minstens zes van de dingen die ze deed tegen de regels:

- inbreken in de duikkast;
- zonder toestemming duikspullen ‘lenen’;
- het water in gaan zonder toezicht van volwassenen;
- het water in gaan zonder voldoende daglicht;
- duiken zonder partner;
- en het ernstigst van allemaal: uit beeld verdwijnen tijdens een MI6-missie.

Dat laatste was nog erger omdat Sydney de alfa was, wat betekende dat zij de leiding had over de missie zodra ze zich in het veld bevonden. Voor zichzelf had ze deze slechte beslissingen recht gepraat omdat ze er na vijf dagen op zee zonder ook maar een vuiltje aan de lucht van overtuigd was dat de operatie een flop was.

MI6 had het vanaf het begin bij het juiste eind gehad, had ze zichzelf voorgehouden toen ze haar pak aantrok in de duikruimte. Londen is een veel waarschijnlijker

doelwit dan een onderzoeksschip dat rondvaart tussen de Shetlandeilanden.

Bovendien kreeg ze het fytoplankton maar niet uit haar hoofd.

Tijdens een van hun labsessies had de hoofdwetenschapper hun verteld over bioluminescent fytoplankton: microscopisch kleine zee-organismes die licht gaven in het donker. Om dit fenomeen te demonstreren, had ze het licht uit gedaan en een glas water omhooggehouden waar er een paar in zaten.

Toen ze met het glas schudde veranderde de inhoud in een werveling van betoverend blauw licht, en kon Sydney haar blik er niet van losmaken. Toen de zeebioloog vervolgens uitlegde dat het monster net genomen was uit het water waar de *Sylvia Earle* voor anker lag, was Sydney begonnen met plannen.

Toch was het meer dromen dan echt plannen geweest, totdat ze midden in de nacht wakker was geworden door gesnurk. Lady Hawthorne en Judy Somersby snurkten zo veel en zo hard dat ze hun de bijnamen Lady Neushoorn en Judy Hommelbij had gegeven. Normaal gesproken wilde ze hen te lijf gaan met een kussen wanneer ze haar slaap verstoorden, maar nu had ze het opgevat als een mooie kans. Het was bijna vier uur, en ze had bedacht dat ze net tijd genoeg had om een duik te nemen en weer terug te zijn op het schip voordat er iemand wakker werd.

Dertig minuten lang liep het plan perfect. Ze gleeed het water in en creëerde een lint van licht achter zich. De problemen die aan haar knaagden leken ver weg en onbelangrijk. En dat ze de regels brak was een bonus

voor haar rebelse inborst. Ze was zowel opgewonden als ontspannen.

Toen hoorde ze de motor.

Hij klonk veel te licht om de motor van de *Sylvia Earle* te zijn, maar het schelle loeien was onmiskenbaar. Er was nog een boot in het water en aan het geluid te horen bewoog die zich snel.

Vanaf deze diepte zag hij eruit als een vage, flikkerende inktvlek die boven haar dreef. Toen hij naast de *Sylvia Earle* tot stilstand kwam, stroomde de adrenaline door Sydneys lichaam. Ze moest zo snel mogelijk terug, maar ze moest voorzichtig zijn. Als ze te snel ging, zou dat ernstige gezondheidsproblemen veroorzaken, wat de situatie alleen maar erger zou maken.

Halverwege de terugweg naar boven moest ze een decompressiepauze van vijf minuten houden, zodat haar lichaam zich kon aanpassen aan de waterdruk en de gassen kon uitstoten die zich in haar bloedstroom hadden opgehoopt.

Tijdens het wachten hoorde ze de motor weer aanslaan. Ze keek omhoog en zag dat de tweede boot nu naar de achterkant van de *Sylvia Earle* voer. Vanaf dit punt kon ze de omtrek van de boot zien, waaruit ze opmaakte dat het een Zodiac was: een supersnelle en superkrachtige rubberboot waar maximaal twaalf mensen in konden. Bij de Britse marine gebruikten ze die voor commando-acties, maar ze was er zo goed als zeker van dat hier geen Britse mariniers in zaten.

Ze checkte haar duikhorloge en zag dat ze nog vier minuten en dertien seconden moest wachten. In plaats van boos op zichzelf te worden omdat ze in deze situ-

atie beland was, probeerde ze de tijd te gebruiken om een strategie te bedenken. Ze nam het plan door dat ze aan het begin van de missie hadden opgesteld. Het was een goed plan en hoewel Brooklyn nog maar net bij M16 zat, had ze al bewezen dat ze een uitstekende agent was. Sydney was vol vertrouwen dat ze Alice en Judy naar de schuilplaats in de machinekamer van de hekschroef kon krijgen. Dat betekende dat die twee voorlopig veilig waren.

Wat zou Moeder doen, vroeg ze zich af.

Moeder was de M16-agent die de leiding had over hun team. Hij maakte gebruik van Moederismes, bijzondere uitspraken om hen te helpen de hoofdzaken van spionage te onthouden. Ze probeerde er een te bedenken voor deze situatie en kwam met: 'Ook al gaan dingen soms verkeerd, je wordt sterker als je ervan leert.' Dat was een geheugensteuntje dat ze het negatieve moest proberen om te vormen tot het positieve, zwakke punten tot sterke punten.

Ze was niet in positie, wat negatief was. Maar niemand kon vermoeden dat ze op de plek was waar ze wél was, en dat kon heel positief uitpakken. Ze had het verrassingselement in haar voordeel.

Vijftien seconden.

Dat moet maar genoeg zijn, dacht ze. Wild begon ze met haar zwemvliezen te trappelen en ze schoot naar de oppervlakte.

Eerst checkte ze of er iemand aan boord van de Zodiac was. Zodra ze zag dat die leeg was, zwom ze erheen en trok ze zichzelf omhoog om over het dolboord te gluren. Toen zag ze de bruine houten kist met touw-

hengsels en raakte ze echt in paniek.

‘O-o!’ riep ze uit. Ze herkende de kist van haar training. ‘Dit is foute boel!’

Het was een munitiekist van het Britse leger met PE4 erin, militaire plastic explosieven. Zorgwekkender was dat hij leeg was. Ze moest aannemen dat er van de inhoud een bom was gemaakt die ergens op de *Sylvia Earle* was geplaatst.

Rustig blijven werd moeilijker.

Ze keek of er een radio was waarmee ze hulp kon invoeren, maar ze vond alleen maar een kleine gele walkietalkie. Erop lettend dat ze het volume zacht hield zette ze hem aan. Eerst zei niemand iets, maar toen ving ze een gesprek op.

‘Heb je ze gevonden?’ vroeg iemand ongeduldig.

‘Nee,’ werd er met tegenzin geantwoord. ‘Hun hut is leeg.’

‘En Karl?’

Er viel een korte stilte. Toen: ‘Van hem ook geen spoor.’

De eerste spreker maakte een gefrustreerd geluid en blafte: ‘Vind ze onmiddellijk!’

Sydney wist niet wie Karl was, maar ze nam aan dat Alice en Judy de andere mensen waren die werden gezocht, wat betekende dat Brooklyn haar werk had gedaan. Ik had niet anders verwacht, dacht ze, blij met het nieuws. *Nu is het mijn beurt*. Ze vroeg zich af wat ze moest doen, haar aandacht weer bij de explosieven. *Hoe kan ik helpen?*

Er kwam weer een Moederisme bij haar op. ‘Stuit je op een onzekerheid, dan helpt goed nadenken geheid.’

Goed nadenken betekende dat ze moest bedenken waar de bom was. Ze dacht dat dat haar wel moest lukken. Ze had niet alleen heel wat explosieventraining gehad, ze had ook de tekeningen van de *Sylvia Earle* tot in detail bestudeerd toen Brooklyn en zij de opdracht hadden gekregen.

Als ik een schurk was, waar zou ik dan een bom plaatsen, vroeg ze zich af. De brug? De machinekamer? Een van de hutten?

Toen schoot haar weer te binnen dat de *Zodiac* even naast de *Sylvia Earle* was gestopt. Ze zouden de bom niet in het schip plaatsen. Ze glimlachte toen het tot haar doordrong. Op het schip zou iemand hem kunnen vinden. Ze zouden hem bevestigen aan de buitenkant.

Sydney deed haar duikmasker weer op en gleed stilletjes terug in het water. Het was tijd om aan het werk te gaan.

Voor mijn broers, Carey en Terry, die vanaf het begin hebben meegedaan met de avonturen.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *City Spies 2: Golden Gate*

Verschenen bij Aladdin, een imprint van Simon & Schuster Children's Publishing Divison

© 2021 James Ponti

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagafbeelding en illustraties: Yaoyao Ma Van As

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5463 8 (e-book 978 90 261 5464 5)

NUR 283, 284